

1. Стефані

Раптова смерть Гордона Едглей стала несподіванкою для всіх, зокрема і для нього самого. Ось він сидить у власному кабінеті, дописує сім слів до двадцять п'ятого речення останнього розділу своєї нової книжки: «І задощила темрява над ними» — і ось він уже мертвий. «Яка жахлива втрата», — єдине, що пролунало у сутінках його свідомості.

На похорон зійшлися переважно родичі та знайомі померлого, друзів було небагато. Річ у тім, що Гордона не надто любили у видавничому світі. Хоча його твори про магію, дива та жахіття постійно входили до списку бестселерів, звичка ображати людей, не усвідомлюючи цього, та сміятися з їхнього розпачу псувала автору репутацію. Проте саме на його похороні Стефані Едглей уперше побачила чоловіка у рудувато-брунатному пальті.

Він стояв у тіні гіллястого дерева, оддалік від натовпу. Попри теплу пообідню погоду, його пальто було застібнуте на всі гудзики, а нижню частину обличчя приховував шарф. Навіть здалеку Стефані змогла роздивитися пасма зане-

дбаного кучерявого волосся, що стирчали з-під широких крисів капелюха, який він насунув аж на лоба. Очі ховалися за величезними сонцезахисними окулярами. Дівчинка зацікавлено дивилася на чоловіка, зачудована його незвичною зовнішністю. Раптом, ніби зрозумівши, що за ним стежать, незнайомиць розвернувся й покрокував назад повз рівні ряди надгробків, а згодом зовсім зник із поля зору.

Коли поховальна церемонія скінчилася, Стефані разом із батьками повернулася до будинку померлого дядька, проминувши невеличкий крутий місток і вузьку дорогу, що звивалася серед густого лісу. Величезна брама була прочинена заздалегідь, ніби запрошуючи їх усередину маєтку. Довкола простягалися неосяжні угіддя, а сам будинок вражав своєю величчю.

За книжковою шафою у вітальні ховалися додаткові двері. Коли Стефані була маленькою, її тишила думка, що ніхто, окрім неї, не знає про них, навіть сам дядько Гордон. То був таємний хід; як у її дитячих книжках, він вів до пригод, до будинку з привидами та до великих скарбів. В уяві Стефані потаємні двері мали врятувати її від вигаданих ворогів: як би вони отетеріли від її раптової втечі! Проте зараз ці двері були відчинені навстіж. Юрба людей постійно снувала крізь них, і це засмучувало Стефані, ніби в неї відібрали маленьку частинку магії.

У вітальні було подано чай, напої в келихах, а на срібних таях по колу передавали канапки. Стефані спостерігала за тим, як родичі померлого мимохідь оцінююче роззиралися довкруг.

Основною темою притишеного обговорення був заповіт. Гордон не належав до людей, що відкрито проявляють свою прихильність, тому ніхто й гадки не мав, кому пощастить успадкувати його чималі статки. Стефані бачила, як жадова аж струменіла з водянистих очей іншого брата її батька, жахливого низенького чоловіка на ім'я Фергус, коли той сумно кивав головою, безрадісно брав участь у розмові та крадькома ховав столове срібло у кишені.

Дружина Фергуса, Берил, була вкрай неприємною жінкою з гострими рисами обличчя. Вона вешталася серед натовпу в пошуках пліток і скандалів, не дуже правдоподібно вдаючи скорботу. Її доньки тим часом успішно ігнорували Стефані. У п'ятнадцятирічних близнючок Керол і Кристал були такі ж кислі та злі мармизи, як і у їхніх батьків. Гладкі фарбовані блондинки в одязі, що підкреслював їхню пишноту в геть невідповідних місцях, вони були цілковитими протилежностями Стефані — темноволосої, високої, стрункої та сильної дівчини. Якби не карі очі в усіх трьох, ніхто б і не здогадався, що дівчата — родичі. Ця несхожість — єдине, що подобалося Стефані в кузинах. Тож вона вирішила залишити близнючок з їхніми кривими поглядами та єхидним перешіптуванням та піти прогулятися.

Довгі коридори дядькового будинку прикрашали картини. Під ногами Стефані тихо скрипіла відполірована до блиску дерев'яна підлога, а сам будинок пашів старовиною. То не був запах затхлості — скоріш... запах досвіду. Ці стіни

й підлога багато чого бачили за час свого існування, а Стефані поруч із ними почувалася чимось швидкоплинним і незначущим, немов ледь чутний шепіт.

Гордон був добрим дядьком. Пихатим і безвідповідальним, так, але при цьому по-дитячому наївним та неймовірно смішним, в його очах грали бісики. Усі інші сприймали його серйозно, але Стефані завжди помічала Гордонові підморгування, змовницькі кивки та усмішки до неї, коли ніхто не бачив. Навіть дитиною вона розуміла його краще за інших. Стефані сподобала його розум і дотепність, а ще те, наскільки йому було начхати на думку інших стосовно себе. Так, Гордон був добрим дядьком. Він багато чого її навчив.

Дівчина знала, що її мати зустрічалася з Гордоном («гуляли», як це називала мама). Правда, зовсім недовго, бо коли він познайомив її зі своїм молодшим братом, вона закохалася з першого погляду. Гордон частенько скаржився, що не отримав нічого більшого за поцілунок у щоку, проте шляхетно поступився братові й цілком щасливий повернувся до численних палких інтрижок із численними палкими красунями. Він казав, що то була майже чесна угода, але все одно його ошукали.

Стефані піднялася сходами, штовхнула двері до кабінету Гордона та зайшла всередину. На стінах висіли обрамлені обкладинки його бестселерів, а поруч із ними — найрізноманітніші нагороди. Цілу стіну займала шафа, забита книгами. Там були біографії, історичні романи,